

[Arne Melchior]

holdninger og klare synspunkter, som jeg står ved – hvert og ét!

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Ordføreren for forslagsstillerne til lovforslag nr. L 211 (om opholdstilladelse for statsløse palæstinensere fra Libanon), fru Elisabeth Arnold, har ordet.

Elisabeth Arnold (RV):

I september 1991 rettede 5 partier i Folketinget, Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti, en appel til justitsministeren om at give opholdstilladelse af humanitære årsager til statsløse palæstinensiske asylsøgere, som på daværende tidspunkt havde meget langvarige sagsbehandlinger bag sig.

Justitsministeren valgte at sidde denne appel overhørig. I stedet for at handle, som ministeren netop kan gøre i sager vedrørende humanitært ophold, valgte ministeren at forholde sig totalt passiv med det resultat, at disse asylsøgers sager nu enten ligger stille, er under genoptagelse eller er under fornyet behandling. Asylsøgenes personlige situation er tilsvarende forværret.

Den fastlåste situation er altså ikke ændret siden september, og i Det Radikale Venstre mener vi, at der er et stigende behov for at komme ud af dødvandet for så at sige at hugge den gordiske knude over og for med hr. Kofod-Svendsens ord at gøre de mange ord til handling.

Det, vi foreslår med dette lovforslag, er ikke at give de pågældende personer asyl, ikke at anerkende dem som flygtninge; det tilkommer andre instanser. Behandlingen af sagerne i Flygtningenævnet drejer sig netop om at vurdere asylgrundlaget, altså om asylsøgeren kan defineres som flygtning, og ikke om, hvorvidt der ud fra en samlet vurdering skal gives den asylsøgende humanitært ophold. Den vurdering tilkommer ikke Flygtningenævnet, men ministeren.

Når vi retter vort skyts mod ministeren, er det jo, fordi kun han kan afgøre sager vedrørende humanitært ophold. Vi synes, ligesom vi gjorde det i september, at en samlet vurdering af de asylsøgendes forhold taler for humanitært ophold. Debatten her i dag har jo også vist, at der er rigelige fortilfælde for det, der er

ikke noget nyt i, at forholdene i det land, der skal modtage de asylsøgende, kan give anledning til at vurdere, at der skal gives humanitært ophold. Det er altså ikke alene asylsøgenes personlige forhold, men også forholdene uden for landet, der kan afgøre det.

Derfor ønsker vi med dette lovforslag at åbne mulighed for, at de pågældende personer kan ansøge om opholdstilladelse, hvorved de får den status, de ville have opnået, hvis de havde fået opholdstilladelse af humanitære årsager. Vi lægger vægt på udtrykket »de kan ansøge om opholdstilladelse«. Det betyder, der er ikke nogen automatik i dette, der er ikke nogen gruppebevilling af humanitært ophold, nej, den enkelte asylansøger skal ansøge – vedkommende kan også beslutte at lade sin sag behandle færdig i det fuldstændig normale, regulære lovsystem eller i behandlingssystemet, fordi vedkommende faktisk vil være noget bedre stillet, hvis vedkommende får regulært asyl i stedet for at få humanitært opholdstilladelse. Derfor er det vigtigt, at vi fremhæver, der skal foreligge en ansøgning, før opholdstilladelse gives.

Vi griber ikke ind i sagsbehandlingen, og vi tilsidesætter hverken grundlov eller landets øvrige love; vi benytter os af vores ret til at lovgive, og det gør vi med det erklærede formål at få løst et problem, som har vist sig tilsyneladende uløseligt på anden måde. Ministeren kunne have løst det, men ministeren har ikke ønsket at gøre det. Vi har retten til at lovgive herinde, og den ret benytter vi os af for at fortælle ministeren, at vi synes, det skal løses på den og den måde.

Der findes uden tvivl andre asylsøgere, som sidder i fastlåste situationer og med meget langvarige sagsforløb bag sig; det er blevet fremhævet mange gange i dag, og det har vi fuld forståelse for. Den gruppe, vi behandler her, er imidlertid ekstremt vanskeligt stillet på grund af det manglende statsborgerskab og ophold i besat land – det er også nævnt af flere af debattørerne – og de udgør desuden en veldefineret gruppe af personer, den er velafgrænset med hensyn til deres manglende statsborgerskab og deres oprindelse i et besat land.

Andre vanskeligt stillede grupper af asylsøgere vil, hvis de bringes i forslag i forbindelse med denne lov, kunne give anledning til noget, der minder om en egentlig individuel sagsbe-